

Miniaturi

Cu nasul lipit de geam, am stat fascinat, absorbit în mișcarea continuă și repetitivă a trenulețului. Mai întâi trece printr-o gară pe care Woodstock, Illinois stă scris cu litere minuscule. La stînga gării, o cafenea al cărei nume, Groundhog Cafe, stă mărturie că piața care mi se întinde în spate este cea în care s-a filmat celebra peliculă omonimă. Trenulețul mai trece și pe lîngă alte edificii care se regăsesc în piață. Sînt în Woodstock, în nordul statului Illinois, și aștept să intru la un concert al *Kingston Trio*, vocea protestelor anilor '60, formație care va împlini în curînd 50 de ani de existență, o performanță enormă în efemera lume a *showbiz*-ului.

Magazinul lîngă a cărui vitrină m-am oprit vinde trenulețe miniaturale, nu jucării, ci adevărate bijuterii tehnice, care reproduc modele adevărate. Machete. Gîndul mă poartă la un bun prieten de-al meu din Brăila, inginer electronist și mare pasionat de trenulețe. Fascinația pe care o simt în fața micilor mașinării mă face să mă simt aproape, foarte aproape de el. Ce ne face, însă, prizonieri ai magiei machetelor?

Răspunsul mi-a venit dinspre o altă cunoștință de a mea, a cărei mare pasiune nu sînt trenulețele, ci căsuțele. Așa-numitele „Snow Village”, produse ale companiei de jucării Department 56 (<http://www.department56.com>) au devenit o manie a multora dintre cei care au pornit colecționarea căsuțelor de ceramică acum mai bine de 30 de ani, cînd compania a venit cu ideea producerii lor. „Snow village” este o colecție de căsuțe, clădiri de birouri, bănci, gări, hoteluri, etc – tot ceea ce e necesar într-un sat/oraș -, care

pot fi așezate în forma unui adevărat orașel miniatural. Producătorii au adăugat tot felul de detalii care completează tabloul comunității de ceramică. Colecționarii pot achiziționa băncuțe și moșulici care citesc ziarul, patinatori pe gheață, bone cu cărucioare, călători cu trenul, schiori șamd.

Anul acesta am ajutat-o pe cunoștința mea care colecționează căsuțele cu pricina să le așeze în sufragerie, un ritual pe care respectiva îl urmează cu sfințenie în fiecare iarnă, înainte de Crăciun. Ore întregi am robit amândoi așezând căsuțe, linii de tren, omuleți împietriți pe vecie în aceeași mișcare. La venirea serii am aprins instalația electrică cu care sînt dotate toate clădirile din „Snow Village”. În momentul în care micile ferestre s-au luminat, m-a trecut fiorul pe care îl simțisem cu cîteva zile mai înainte în fața vitrinei cu trenulețe. Sătucul pe care îl creasem noi și la a cărui naștere contribuise și eu, prinsese viață. M-am așezat pe dușumea și am privit îndelung spunîndu-mi povești despre micuții din sat. John, brutarul, Mary, bona, Samantha, femeia de afaceri... Pentru că îi pusesem pe hîrtia care le servea drept caldarîm, îmi permiteam să le creez identități și existențe. Îmi permiteam să le organizez viața. Puterea unică pe care mi-o dădea îndeletnicirea cu pricina m-a făcut să realizez că sîntem fascinați de miniaturi pentru că în lumea lor minusculă sîntem dumnezei. Concepute și organizate de noi, lumile miniaturale, trenulețele cărora le dăm viața cu o baterie, ne servesc pentru satisfacerea nevoii de a fi Creator. Acolo, în fața micilor ferestre luminate, mi s-a părut că acea lume îmi aparține și că o pot face așa cum mi-aș dori să fie și lumea în care trăiesc. Cred că acum îi înțeleg mai bine și pe pasionații jocurilor de strategie de tipul „Age of Empires”.